Τὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ λόγου εἶναι τὸ μέρος τῆς ποιήσεως· κ' ἐκεῖνο πρέπει καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ δεσπόζῃ. Ὄξω μόνον καὶ ἂν γιὰ ποίησι ἤθελ' ἐννοοῦμε τὰ τραγουδάκια τοῦ ὄχλου καὶ τῆς ταβέρνας, ὁποῦ ὅμως ὡς καὶ μεταξὺ ἐκεινῶν βρίσκομε κἄποτες μερικὰ ὁποῦ εἶν' ἄξια μελέτης καὶ θαυμασμοῦ.

Σήμερα, ἂς τὸ ἀκούσῃ ἀπὸ ἐμὲ ὁ κ. Μ. εἶναι ἡ ὕστερκις ἀπερπισμέναις προσπάθειαις καὶ εἶναι τὰ ξεψυχίσματα τοῦ λογιωτατισμοῦ. Καὶ μᾶς τὸ ἔχει δείξει καὶ ἀποδείξει ὁ κ. Μ. μὲ τὸν λόγο του καὶ οἱ φοιτηταις μὲ ταῖς ἀταξίαις τους.

Ἡ νέα γενεὰ δὲν θὰ γράφει πλέον τὴν καθαρεύουσα· καὶ ὅσα ὡς τώρα ἔχουν γραφτεῖ σὲ 'κείνην τὴν ψευτογλῶσσα θὰ μείνουν σὰ μνημεῖα ὁποῦ θὰ δείχνουν στοὺς μεταγενέστερους τὴν κακὴν αἴσθησι καὶ τὸν παραλογισμὸ τῆς σημερινῆς καὶ προτηγερνῆς γενεᾶς.

Ὁ κ. Μ. θὰ φορέσῃ, λέει, κόκκινη σκούφια. Καὶ τί νὰ κάμῃ μὲ τὴν κόκκινη σκούφια; Νὰ κόψῃ κεφάλια. Νὰ κόψῃ τὰ κεφάλια ὁλουνῶν ὅσοι εἶναι ἀκόλουθοι ἐκείνου τοῦ συστήματος.

Ἀλλὰ στὴ θέσι τους θὰ παρουσιαστοῦν ἄλλοι καὶ πάλε κι' ἄλλοι, ὁποῦ θὰ ἔχουν ὀμπρὸς στὰ μάτια τους τὴν ἐργασία ὁποῦ ὡς τὰ σήμερα ἔχει γένει ὑπὲρ τοῦ συστήματος ἐκείνου. Ὥστε καὶ μὲ τοῦτο ἀκόμα ὁ κ. Μ. θά κάμει μιὰ τρύπα στὸ νερό'

Τὸ ἔθνος ὅσο πάει ξυπνάει καὶ ἀρχινάει νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς σχαλαστικότητας ὁποῦ μέσα σὲ αὐτὸν τὸ εἶχαν καταδικασμένο ἕναν αἰῶνα καὶ περισσότερο οἱ λογιωτατοι, Καθηγηταδες καὶ ἄλλοι. Ἂν ἡ ἐργασία ὁποῦ γένεται τώρα εἶχε γένει ἀπὸ τὴν ἀρχή, πόσο θὰ ἤτουν ὠφελημένο τὸ ἔθνος!

Σήμερα θὰ εἴχαμε γλῶσσα σχηματισμένη καὶ μορφωμένη, γλῶσσα μία καὶ μοναχή, καὶ ὁποῦ θὰ ἤτουν ἀπαλλαγμένη καὶ ἀπὸ κἄποιαις μικραῖς κηλίδαις ὁποῦ τῆς ἔχει ἀφήσει ὁ λογιωτατισμὸς κι' ὁποῦ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι σήμερα νὰ ταῖς ἀνεχθοῦμε.

Τὸ ἔχω εἰπεῖ κι' ἀλλοῦ· οἱ λογιώτατοι σὲ ἕνα πρᾶμμα ὠφέλησαν, ὁποῦ ἔχουν κουβαλήσεε ἀπὸ τὴν πηγὴ καὶ μᾶς ἔχουν φέρει ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας ἐκεῖνο τὸ ὑλικὸ 'ποῦ μᾶς ἐχρειαζότουν γιὰ νὰ κάμωμε τὴ δουλειά μας καὶ γιὰ νὰ μεγαλώσωμε τὸ σπίτι μας. Τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τοῦτο.

ΝΙΚΟΔΑΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ"
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ χρ. 10
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομή του πληρόνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἐργατικὸς εἶτανε, ἕνας γεροντάκος ἀγαθώτατος κ' ἐκαθώτανε ἕνα δειλινὸ τῆς περασμένης ἑβδομάδος στὴν πόρτα τοῦ γαλατάδικου ποῦναι στὴν μικρὴ καὶ πολυθρύλλητη πλατεῖα Κολοκοτρώνη, ἀντικρυνὰ στὴ Βουλή. Κἄποια δουλιὰ εἶχε 'κεῖ μὲ τὸν καταστηματάρχη καὶ περίμενε.

Ἦταν ἡ κρίσιμη ὥρα ποῦ θἄνοιγε ἡ πισόπορτα τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ μποῦνε μέσα οἱ πολῖτες νὰ πάρουν τὸ Συνταγματικὸ τσάϊ τους. Φασαρία, κακό, σπρωξίματα ποιὸς νὰ πρωτομπῆ. Οἱ στρατιῶτες ποῦ φύλαγαν, κοίταζαν νὰ τοὺς βάλουν σὲ τάξη. «Τί κάνετ' ἔτσι; Πίσω βρέ! Ἕνας, ἕνας!» ἐφώναζαν, μὰ τοῦ κάκου. Ποῦ νὰ πάρουν ἀπὸ λόγια οἱ ἀρειμάνισι. Καὶ δός του φωνὲς καὶ δός του σπρωξίματα. Τί κι' ἂν φωνάζουν οἱ στρατιῶτες; Τί κι' ἂν τοὺς εἶχαν βάλῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν τάξη;

Ὁ γεροντάκος τἄβλεπε αὐτὰ καὶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του. Τοῦκαναν ἐντύπωση, τοῦ φαινόντουσαν παράξενα. Τἄβλεπε κ' ἔδειχνε πῶς κἄτι ἤθελε νὰ πῆ, μὰ τίποτε δὲν ἔλεγε. Δὲν τἀποφάσιζε Καμμιὰ φορά, ἔτσι ἄξαφνα, κἄτι θἄχε δῆ παράξενο καὶ ξεφωνίζει:

— Τί τοὺς φυλᾶτε, μωρὲ κουφόνια; Βαρᾶτε τους;.... Νὰ χαθῆτε ἀπὸ 'κεῖ!.,. Μονάχα μὲ τὸ βούρδουλα καὶ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ντουφεκιοῦ θὰ μάθουμε τὶ θὰ πῆ τάξη!...

— Τί ἔπαθες γεροντάκο; τὸν ρωτάει ὁ καταστηματάρχης ποῦ πῆγε κι' αὐτὸς ἴσα μὲ τὴν πόρτα βιαστικὰ νὰ ἰδῆ τὶ τρέχει.

— Τί θὲς νὰ πάθω; Νά, αὐτοὶ οἱ ἀλιτήριοι τόση ὥρα κεῖ περιφρονοῦν τὴν ἐξουσία καὶ ἡ ἐξουσία δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τοὺς ἀρχίσῃ στὶς κοντακιὲς καὶ νὰ τοὺς μάθῃ νὰ τὴν σέβουνται! Ξέρεις τί θἄκαν' ὁ Φράγκος, παληκάρι μου; Θὰ τοὺς τραβοῦσε μιὰ μπαταριὰ κατάστηθα, θὰ ξἀπλωνε δυὸ τρεῖς καταγῆς καὶ θὰ μάθαινε τοὺς ἄλλους τὶ πρᾶμα εἶναι ἡ ἐξουσία!

Ὁ καταστηματάρχης τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐδῶ ἔχουμε Σύνταγμα, γεροντάκο μου, καὶ τέτοια δὲν μποροῦν νὰ γίνουν. Τὸ ξέρω μωρὲ μάτια μου! Καλὰ λές! Ἔχουμε Σύνταγμα!

Αὐτὰ εἶπαν στὴν πόρτα. Κ' ἐπειδὴ τὰ εἶπαν δυνατὰ τἄκουσαν δυὸ τρεῖς ποῦ εἶτανε μέσα στὸ Γαλατάδικο κ' ἐγέλασαν κι' αὐτοί, ὅπως γελοῦσε κι' ὁ Καταστηματάρχης. Μὲ τὸ γέλιο τους ἤθελαν ν' ἀποδείξουν πῶς ξέρουν τὶ μεγαθήριο εἶναι αὐτὸ τὸ Σύνταγμα, ἀφοῦ καταπίνει καὶ τὴν τάξη καὶ τὴν πειθαρχία καὶ τὸν σεβασμὸ στοὺς νόμους καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸ καμμιὰ φορά, ὅταν μάλιστα τύχει νἆναι καὶ Ρωμέϊκο Σύνταγμα!

ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἠλία Π. Βουτιερίδη

Ἐκείνη δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτις μὲ τοὺς κάμπους καὶ μὲ τὰ πρόβατα τοῦ Λάμωνα. Μὰ καὶ τώρα ἔχουμε φροντίσει ἐμεῖς γιὰ κείνη, γιὰ νὰ μὴν τὴν πᾶν σκλάβα στὴ Μέθυμνα, μήτε νὰ γίνει μερτικὸ στὰ πλιάτσικα τῶν ὀχτρῶνε. Καὶ τὸν Πάνα ἐκεῖνον, ποῦ εἶναι στημένος κάτου ἀπὸ τὸν πεῦκο καὶ ποῦ ἐσεῖς ποτὲς οὔτε μὲ ἄνθια τόνε τιμήσατε, τονὲ παρακαλέσαμε νὰ βοηθήσει τὴ Χλόη, γιατὶ εἶνα: συνηθισμένος μὲ τοὺς στρατοὺς περισσότερο ἀπὸ ἐμᾶς, κ' ἔχει κάνει πολλοὺς ἴσα μὲ τώρα πολέμους, ἀφίνοντας τὶς ἐξοχές. Καὶ θὰ πάει στοὺς Μεθυμνιώτες ὄχι καλὸς ὀχτρός. Μὰ μὴν κάνεις τίποτις, παρὰ σήκω καὶ πήγαινε νὰ σὲ ἰδοῦν ὁ Λάμωνας κ' ἡ Μυρταλη, ποῦ κι' αὐτοὶ κείτουνται χάμου, γιατὶ θαρροῦν πῶς κ' ἐσένα σ' ἅρπαξαν. Κι' αὔριο θὰ σοῦρθει ἡ Χλόη μὲ τὰ γιδια καὶ μὲ τὰ πρόβατα καὶ θὰ βοσκήσετε μαζῆ καὶ τὸ σουραῦλι μαζῆ θὰ παίξετε· καὶ γιὰ τ' ἄλλα σας θὰ νοιαστεῖ ὁ Ἔρωτας.

ΙΖ'. Τέτοια ἰδόντας κι' ἀκούσαντας ὁ Δάφνης, ἀφοῦ πετάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, γεμάτος δάκρυα ἀπὸ χαρὰ καὶ λύπη, καὶ τ' ἀγάλματα τῶ νυμφῶνε προσκυνοῦσε κ' ὑπόσχονταν ὅτι, ἅμα σωθεῖ ἡ Χλόη, θὰ θυσιάσει τὴν πιὸ καλὴ γίδα. Κι' ἀφοῦ ἔτρεξε καὶ κατὰ τὸν πεῦκο, ὅπου ἦταν στημένο τὸ ἄγαλμα τοῦ Πάνα, τραγοπόδαρο, κερατιάρικο καὶ ποῦ κρατοῦσε μὲ τὄνα χέρι σουραῦλι καὶ μὲ τἄλλο τράγο ποῦ πήδαγε, κ' ἐκείνονε προσκυνοῦσε καὶ παρακαλοῦσε γιὰ τὴ Χλόη κ' ἔταζε, πῶς θὰ θυσιάσει τράγο. Καὶ μόλις κκμιὰ φορὰ κατὰ τὸ ἡλιόγερμα παύοντας τὰ δάκρυα καὶ τὶς προσευχές, ἀφοῦ σήκωσε στὸν ὦμό του τὰ κλαδόφυλλα, ποῦ ἔκοψε, γύρισε στὴ στάνη. Κι' ἅμα ἀλάφρωσεν ἀπὸ τὴν πίκρα τὸ Λάμωνα καὶ τοὺς δικούς του καὶ τοὺς γέμισε χαρά, καὶ θροφὴ δοκίμασε καὶ πῆγε γιὰ ὕπνο, ὄχι ὅμως χωρὶς δάκρυα κι' αὐτόνε, μόνο παρακαλῶντας νὰ ξαναδεῖ τὶς νύμφες στ' ὄνειρό του καὶ νἄρθει γλήγορα ἡ μέρα, ποῦ τοῦταξαν τὴ Χλόη.

ΙΗ'. Ἡ νύχτα ἐκείνη τοῦ φάνηκεν ὅτι ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες. Καὶ τοῦτα συνέβηκαν στὸ διάστημά της. Ὁ ἀρχηγὸς τῶ Μεθυμνιώτωνε, ἀφοῦ ἀπομακρύθηκε ἴσα μὲ δέκα στάδια, θέλησε νὰ ξεκουράσει τοὺς στρατιώτες ποῦ ἦταν ἀπὸ τὸ διαγούμισμα κουρασμένοι· πιάνοντας λοιπὸν σ' ἕνα ἀκρωτῆρι, ποῦ ἔμπανε μέσα στὸ πέλαγο κι' ἀπλόνονταν σὰ μισοφέγγαρο καὶ ποῦ στὸ βάθος του ἡ θάλασσα ἔκανε ἀραξοβόλι πιὸ ἀ' πάνεμο ἀπὸ τοὺς λιμιώνες, ἄραξεν ἐκεῖ τὰ πλοῖα στ' ἀνοιχτὰ ρίχνοντας τὶς ἄγκουρες γιὰ νὰ μὴ τοῦ πειράξει κανένα ἀπὸ τὴ στεριὰ κάνας χωριανός, κι' ἄφησεν ἐλεύτερους τοὺς Μεθυμνιώτες νὰ διασκεδάζουν ἥσυχα. Κ' ἐκεῖνοι ἔχοντας ὅλα μπόλικα ἀπὸ τὸ ἅρπαγμα, ἔπιναν, χαροκοποῦσαν, ἔκαναν γιορτὴ σὰ νἆχαν νικήσει. Κι' ὅτε ἔπεφτε ἡ μέρα κ' ἡ διασκέδαση ἔπαυεν ἐξ αἰτίας τῆς νύχτας, ἄξαφνα ὅλ' ἡ γῆς φάνηκε πῶς ἔλαμπε κι' ἀκούγονταν χτύπος τρομερὸς κουπιῶνε, σὰ νἄρχονταν καταπάνου τους μεγάλη ἁρμάδα. Ἕνας φώναζε τὸν ἀρχηγὸ στὰ ὅπλα, ἄλλος ἔκραζεν ἄλλον κι' ἄλλος θαρροῦσε πῶς ἦταν πληγωμένος καὶ κείτονταν χάμου σὰ νεκρός. Θἄλεγε κανένας πῶς βλέπει νυχτοπόλεμο χωρὶς καθόλου νἆναι ὀχτροί.

ΙΘ'. Κι' ἀφοῦ τέτοια τοὺς στάθηκε ἡ νύχτα, ξημέρωσε μέρα πολὺ τρομερώτερη ἀπὸ τὴ νύχτα. Οἱ τράγοι τοῦ Δάφνη καὶ τὰ γίδια εἶχαν ἀνάμεσα στὰ κέρατα κισσὸ σταφυλιασμένο καὶ τὰ κριάρια καὶ τὰ πρόβατα τῆς Χλόης οὐρλιαζαν σὰ λύκοι. Κ' εἶδαν καὶ τὴν ἴδια

ΒΡΗΚΕ

εὐκαιρία ὁ πανοῦργος Γορτύνιος μὲ τὸ ἐπεισόδιο Σμολενσκη-Λυμπρίτη, νὰ σώση τοὺς κινδυνεύοντας θεσμούς. Φανταστῆτε—τὸ φανταζόμαστε καὶ μεῖς καὶ τρέμουμε!—ἂν καμμιὰ φορὰ μᾶς πάθη τίποτε ὁ φοβερὸς αὐτὸς θεσμοχωροφύλακας τί θὰ πάθουν οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ θεσμοί! Θὰ εἰμπορεῖ ὁ καθένας νὰ τοὺς πετάη μέσα στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν μαζὶ μὲ τὰ πατριωτικὰ ἄρθρα μερικῶν ἐθνικῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀθήνας!

Κ' ἔπειτα πῶς νὰ ζήση τὸ φτωχὸ αὐτὸ Κράτος χωρὶς θεσμούς; Οἱ θεσμοὶ γεννᾶνε τοὺς βουλευτὰς κ' οἱ βουλευταὶ τὸν κ. Δελιγιάννη κι' ὁ κ. Δελιγιάννης τὴν σανίδα. Ἂν λείψουν λοιπὸν οἱ θεσμοί, πᾶνε σβύνουν κι' ὅλ' αὐτά, ποῦ ἔφεραν τὸ χρυσὸ καὶ τὸν διαμαντένιο αἰῶνα στὴν Ἑλλάδα.

Ἔρριξε κι' ἄλλη μιὰ ρουκέτα ὁ ἐθνικὸς θεσμοφύλακας στὴν ἴδια συνεδρίαση τῆς Βουλῆς ὅταν ἐφώναζε στὸν κ. Σμολένσκη πῶς πρέπει νὰ ὑποτάσσεται στοὺς νόμους. Ὁ κ. Σμολένσκης τοῦ ὁμολόγησε πῶς ὑποτάσσεται, ἂν καὶ ἠμποροῦσε ἀξιόλογα νὰ τοῦ ἀπαντήση καὶ νὰ τοῦ πῆ, κατὰ τὸ δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις:

— Ὑποτάσσεσαι στοὺς νόμους τοῦ λόγου σου, ὅταν σηκώνεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐπανάσταση γιὰ νὰ ἁρπάξης τὴν Ἐξουσία;

Μὰ δὲν πειράζει. Μέσα στὴν ἐθνικὴ αὐτὴ φαμπρικα τῆς ψευτιᾶς ὅλα εἰμπορεῖ νὰ τὰ λέη κανένας!

ΘΑ ΜΑΣ ΔΩΣΗ

τὴν ἄδεια ἡ φοιτητικα νεολαία νὰ ποῦμε καὶ μεῖς οἱ προδότες δυὸ λόγια γιὰ τὸν καινούργιο ἀγῶνα τῆς Κατήχησης ποῦ ἀνέλαβε.

Τὸ ἐλπίζουμε καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τολμοῦμε νὰ τῆς ὑποβάλουμε εὐλαβῶς μιὰ γνώμη ποῦ ἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν παραδεχτῆ, μὰ δὲν ἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴ πιστέψη ὡς ἀγνή, ἄδολη καὶ πραχτικώτατη.

Λοιπὸν ἡ Ἐθνικὴ Κατήχηση δὲν μαθαίνεται στὰ σκολειά, ὅπως δὲν μαθαίνεται καὶ τίποτε ἄλλο ἐκεῖ μέσα. Τὴν Κατήχηση θὰ τὴν διδάξουν πραχτικὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι φοιτητὲς μὲ τὸ παράδειγμά τους κι ἀκόμα θὰ τὴν διδάξουν κ' οἱ ἐφημερίδες ἂν πάψουν νὰ ρεκλαμάρουν κάθε νεανικό τους κάμωμα κι' ἂν ἀποφασίσουν νὰ τοὺς λὲν κάθε φορά, καὶ μὲ κίνδυνον ἀκόμη τῆς πολύτιμης κυκλοφορίας τους, τὴν ἀλήθεια.

Κάτι καλὸ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἡ φοιτητικὴ νεολαία, καὶ θὰ τὸ κατόρθωνε, ἂν ἀφοσιωνότανε στὴ δουλιά της κι' ἄφηνε καὶ κατήχηση κι' ἄλλα τέτοια κουροφέξαλα γιὰ τοὺς δημοκόπους παπαρδελάδες τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Τύπου—τῆς δικέφαλης αὐτῆς Λάμιας ποῦ δέν θὰ χορτάση κι' ἂν καταβροχθίση ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

παρὰ νὰ γράψουμε καὶ μεῖς δυὸ λόγια γιὰ τὰ περίφημα «Πάτρια» τῶν Ἡνωμένων πνευματοποιείων Χατζιδάκεως καὶ Δαμβέργη, ποῦ τόσο ἐνθουσίασαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα τοὺς πατριωτικογράφους τῶν ἐφημερίδων μὲ τὴ λογοδοσία τους.

Πῶς ἐσώθηκε ἡ πατρίδα μὲ τὸ ὄργανο αὐτὸ τῆς μούχλας καὶ τοῦ γεροντικοῦ μαρασμοῦ, δὲν τὸ ἀρνιούμαστε. Οὔτε πάλι ἠμποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε πῶς κυκλοφορεῖ σὲ 33 χιλιάδες φύλλα, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος τὸ διαβάζει χάρισμα, καὶ παίρνει ἀκόμα κ' ἕνα πιλάφι γιὰ νὰ τὸ διαβάζη, ὅπως ἔκαναν, λέει ἡ παράδοση, μιὰ φορὰ στὸ μεγάλο συναγωνισμὸ τὰ βαποράκια τοῦ Βοσπόρου.

Τὸν πάτριον αὐτοῦ θρίαμβο τὸν ἀναγνωρίζουμε. Καθὼς ἀναγνωρίζουμε καὶ τὸν ἄλλον θρίαμβό του, τὸν ἠθικό, ποῦ τόσο ἐτόνισε ὁ κ. Δαμβεργογραμματέας τους στὴν ἐμπνευσμένην λογοδοσία του, ὅτι δηλ. δὲν «ἔμεινε πνευματικὴ ἡ δημοτικὴ ἀρχή, ἥτις νὰ μὴν ἀποστείλη αὐτοῖς ἔπαινον καὶ ἐνθάρρυνσιν». Συμφωνότατοι καὶ σ' αὐτό. Ἂν αἱ δημοτικαὶ καὶ πνευματικαὶ Ἀρχαὶ δὲν ἐθαύμαζαν τέτοια πράματα, τὰ χάλια μας δὲν θὰ ἦταν ὅμως εἶναι σήμερα καὶ δὲν θὰ βρισκώντουσαν ἄνθρωποι νὰ πετοῦνε τοὺς παράδες τους γιὰ νὰ βγαίνη ἕνα νερουλιασμένο καὶ ἄχρηστο καθολοκληρίαν φύλλο.

Η ΡΩΣΣΙΑ

πρέπει νὰ στείλη τ' ἀνώτερα παράσημά της στοὺς κ. κ. Σμολένσκη καὶ Λυμπρίτη γιατὶ μὲ τὸ ἀναίμαχτο ἐπεισόδιό τους ἔσωσαν τὸν στόλον της.

Ἂν δὲν ἄνοιγε κι' αὐτὸς ὁ καυγᾶς στὴ Βουλή, μὰ περισσότερο στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, θἄχανε γίνει ὡς τὴν ὥρα εἰκοσιναυμαχίες κι' ἄλλες τόσες μάχες στὴν Ἄπω καὶ στὴν Ἑώα—ποῦ καλεῖται «Τελευταία ὥρα» τῶν ἐφημερίδων—καὶ δὲν θἄχε μείνει οὔτε καράβι Ρούσικο ἀβούλιαχτο, οὔτε ρουθοῦνι Ρώσσου. Ὁ πόλεμος θὰ εἶχε τελειώσει πιά καὶ οἱ ἐφημερίδες θἄνοιγαν κανένα ἄλλο καινούργιο γιὰ νὰ μὴ μένουν ἀργὰ τὰ ταχυπιεστήριά τους καὶ οἱ φοβεροί τους Πολύβιοι.

Ἦλθε ὅμως τὸ ἐπεισόδιο τῶν δύο καπεταναίων κ' ἔτσι ἐσώθηκε τὸ γόητρο τῆς Ρωσσίας καὶ τὸ τηλεγραφικὸ σύρμα ἀπὸ τὶς ψευτιές.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Νὰ τὸ μάθετε κι' αὐτό. Τὴν μελέτη τοῦ Κρουμπάχερ γιὰ τὸ γλωσσικό μας ζήτημα, ποῦ θὰ βγῆ στὴν βιβλιοθήκη τοῦ Μαρασλῆ, τὴ μεταφράζει ὁ γαμπρὸς τοῦ κ. Χατζιδάκεως.

= Κ' ἐπειδὴ ὁ γαμπρὸς μεταφράζει κι' ὁ πεθερὸς θ' ἀπαντήση, πάει νὰ πῆ πῶς τὸ ζήτημα θὰ εἶναι καθαρὰ οἰκογενειακὸ καὶ πῶς Γιάννης κερνᾶ καὶ Γιάννης πίνει.

= Μὰ καὶ Μαρασλῆς πλερώνει γι' αὐτὸ τὸ γλεντοκόπημα!

= Κάποιος κ. Πατσαβουρίδης ἔγραψε τὶς προάλες πῶς ὁ «Νουμᾶς» βγαίνει γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ἀναγνῶστες τους.

= Τιμητικώτατο αὐτὸ γιὰ τὸ «Νουμᾶ» ἀφοῦ μερικὲς ἄλλες καθημερινὲς πατσαβοῦρες βγαίνουν γιὰ νὰ γελοῦν τοὺς ἀναγνῶστες τους.

= Ἐμάθαμε πῶς μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα ἑτοιμάζει μιὰ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴν Γιαπωνία.

= Θὰ στείλη ἐκεῖ τὸν πρίγκηπα Μουρούζη ποῦ τὸν ἔστειλε ἴσα μὲ τώρα σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς γῆς, μὲ τὰ ἀξιοπιστότατα ἀναγνώσματά της.

= Τὸν Πρίγκηπα θὰ τὸν ἀκολουθήση ὡς ὑπασπιστής του ὁ κ. Πολύβιος Κουρούπης ποῦ ἐχρημάτισε ἄλλοτε καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

= Μιὰ διαδήλωση μικρῶν μαθητῶν ἔγινε τὴν περασμένη Τρίτη, ἐξὸν ἂν εἶναι ψεύτικη κι' αὐτὴ ἀφοῦ μᾶς τὴν ἀνάγγειλε ἡ «Ἑσπερινή».

= Οἱ μικροί, λέει, μαθητὲς τοῦ Βαρβακείου πῆγαν στὰ γραφεῖα της καὶ παραπονεθήκανε μὲ φωνὲς καὶ μὲ κλάματα γιατὶ τὸ Ὑπουργεῖο ἔχει πάψει ὅλους τοὺς δασκάλους τους κι' ἀναγκάζουνται νὰ γυρίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους!

= Εἶναι νὰ τὰ πιστέψη κανένας τέτοια πράματα, πῶς δεκαχρονιάρικα παιδαρέλια παραπονιοῦνται πῶς δὲν κάνουν μάθημα;

= Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου σκέπτεται ποιὰ ποινὴ νὰ ἐπιβάλλη στὸν κ. Μιστριώτη γιὰ τὶς γλωσσικὲς ἀταξίες του.

= Καλὸ θἄειτανε νὰ τὸν ἄφηνε νηστεία, ἀφοῦ νὰ τοῦ κόψη τὴ γλῶσσα εἶναι πολὺ σκληρό!

Ἕνας ποῦζησε χρόνια πολλὰ στὴ Ρωσσία μᾶς ἔλεγε προχτές:

= «Μὴν τὰ πιστεύετε τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐφημερίδων, γιατὶ ἴσα μὲ τώρα ἔχουν πνίξει οἱ ἀλιτήριοι περισσότερα καράβια ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦχει ἡ Ρωσσία καὶ στὸ πόλεμο καὶ στοὺς ναυστάθμους της!

= Ὁ κ. Σταμάτης Βάλβης μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς στείλη ἕνα ὀγκῶδες σύγγραμμα ποῦ τύπωσε τώρα τελευταῖα.

= Ἐπιγράφεται «ἡ ὑπὲρ πάντων προσευχὴ» καὶ εἶναι μιὰ ἔμμετρη μετάφραση μιᾶς ὠδῆς τοῦ Οὐγκώ.

= Ὁ κ. Σταμάτης ἀφιερώνει τὸ βιβλίο του «τῇ καλῇ

μὲ πεῦκο στεφανωμένη. Μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα γίνουνταν πολλὰ περίεργα, γιατὶ κ' οἱ ἄγκουρες ἅμα δοκίμαζαν νὰ τὶς σηκώσουν ἔμεναν κάτου στὸν πάτο, καὶ τὰ κουπιά, μόλις ἔκανναν νὰ τραβήξουν, ἔσπαζαν· καὶ δελφίνια πηδῶντας ἀπὸ τὴ θάλασσα χτυποῦσαν μὲ τὶς οὐρὲς τὰ πλοῖα κ' ἔλυνναν τοὺς ἁρμούς· ἀκούγονταν καὶ κάποιος ἦχος σουραυλιοῦ ἀπάνου ἀπὸ τὸν ἀψηλὸ βράχο, ποῦ ἦταν κάτου ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι, μὰ δὲ γήτευε σὰ σουραῦλι, παρὰ τρόμαζεν ὅσους τὸν ἄκουαν, σὰ σάλπιγγα. Σάστιζαν λοιπὸν κ' ἔτρεχαν νὰ παρουν τ' ἄρματα καὶ φώναζαν ὀχτροὺς ποῦ δὲν τοὺς ἔβλεπαν· ὡς ποῦ παρακαλοῦσαν νἄρθει πάλε ἡ νύχτα γιὰ νἄβρουν ἡσυχία σ' αὐτή. Ὅλα λοιπὸν ὅσα γίνουνταν, ἦταν ὁλοφάνερα σ' ὅσους εἶχαν τὰ λογικά τους, ὅτι ἦταν σημάδια καὶ φωνὲς τοῦ Πάνα, ποῦ εἶχε θυμώσει γιὰ κάτι μὲ τοὺς ναύτες· μὰ δὲ μποροῦσαν νὰ μαντέψουν τὴν ἀφορμή, γιατὶ δὲν εἶχαν γδύσει κανένα ἁγιοτόπι τοῦ Πάνα· καὶ κοντὰ τὸ μεσημέρι στὸ στρατηγό, ἀφοῦ κατάπεσε σὲ ὕπνο ὄχι χωρὶς τὴ θέληση τοῦ θεοῦ, φανερώθηκεν ὁ ἴδιος ὁ Πάνας λέγοντάς του τέτοια:

Κ'.—Ὦ πιὸ ἀλιτήριοι κι' ἀθεόφοβοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀθρώπους! Πῶς ἀποκοτήσκατε νὰ κάνετε αὐτὰ σὰν ἐξωφρενιασμένοι; Γεμίσατε πόλεμο τὴν ἀγαπημένη μου ἐξοχή· ἁρπάξετε κοπάδια βοϊδιῶνε καί γιδιῶνε, ποῦ ἐγὼ τὰ νοιαζόμουν· ξεσύρατε ἀπὸ τὸ θυσιαστήρι παρθένα, ποῦ ὁ ἔρωτας θέλει νὰ κάνει ἀπ' αὐτὴ παρκμοῦθι καὶ δὲ φοβηθήκατε μήτε τὶς Νύμφες, ποῦ σᾶς ἔβλεπαν, μήτε ἐμένα τὸν Πάνα. Λοιπὸν μήτε τὴ Μέθυμνα θὰ ἰδεῖτε μὲ τέτοια πλιάτσικα πηγαίνοντας ἐκεῖ, μήτε θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τοῦτο τὸ σουραῦλι, ποῦ σᾶς τρόμαξε, μόνε θὰ σᾶς κάνω θροφὴ τῶν ψαριῶνε, ἀφοῦ σᾶς βουλιάξω, ἂν δὲ γυρίσει πίσω στὶς Νύμφες ὅσο μπορεῖς γληγορότερα καὶ τὴ Χλόη καὶ τὰ κοπάδια τῆς Χλόης καὶ τὰ πρόβατα. Σήκω λοιπὸν καὶ βγάλε στὴν στεριὰ τὴν κόρη μαζῆ μὲ ὅσα εἶπα. Κ' ἐγὼ θὰ σ' ὁδηγήσω ἐσένα στὸ ταξίδι καὶ σ' ἐκείνη θὰ δείξω τὸ δρόμο.

ΚΑ'. Κατατρομαγμένος ἀπ' αὐτὰ ὁ Βρύαξης (γιατὶ ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸ στρατηγὸ) πετιέται ἀπὸ τὸν ὕπνο του κι' ἀφοῦ προσκάλεσε τοὺς κυβερνήτες τῶν πλοίων τοὺς πρόσταξε νὰ ζητήσουν τὸ γληγορότερο ἀνάμεσα στοὺς σκλάβους τὴ Χλόη· κ' ἐκεῖνοι γλήγορα τήνε βρῆκαν καὶ τὴν ἔφεραν μπροστά του, γιατὶ κάθουνταν στεφανωμένη μὲ τὸ πεῦκο. Καὶ νομίζοντας κι' αὐτὸ ἀκόμη σημάδι ἐκείνωνε ποῦ εἶδε στὸ νειρό του ἀπάνου σ' αὐτὴ τὴ ναυαρχίδα τὴ βγάζει στὴ στεριά. Καὶ μόλις εἶχε βγεῖ ἐκείνη ἔξω, ἀκούγεται πάλε ἦχος τοῦ ραυλιοῦ ἀπὸ τὸ βράχο, ὄχι πιὰ πολεμικὸς καὶ τρομερὸς παρὰ ποιμενικὸς καὶ σὰ νἄφερνε κοπάδια στὴ βοσκή. Καὶ τὰ πρόβατα ἔβγαιναν ἔξω τρεχάτα ἀπὸ τὴ σκάλα χωρὶς νὰ ξεγλιστροῦν ἀπὸ τὰ νύχια τους καὶ τὰ γίδια πολὺ πιὸ τολμηρά, γιατὶ εἶταν καὶ συνηθισμένα ν' ἀναιβοκατεβκίνουν τοὺς γκρεμνούς. Κι' αὐτὰ τριγύριζαν τὴ Χλόη πηδῶντας σὰ νὰ χόρευαν καὶ βελάζοντας καὶ δείχναν τὴ χαρά τους τους μὲ τέτοια. Μὰ τῶν ἄλλωνε βοσκῶν τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ γελάδια ἔμεναν ἐκεῖ ὅπου ἦταν στὸ ἀμπάρι σὰ νὰ μὴ τἄκραξεν ἡ μουσική. Κ' ἐκεῖ ποῦ ὅλοι θαύμαζαν τὸν Πάνα, εἶδαν πιὸ περίεργα ἀπὸ τοῦτα καὶ στὴ στεριὰ καὶ στὴ θάλασσα. Τὰ πλοῖα τῶν Μεθυμνιωτῶνε ξεκινοῦσαν προτοῦ νὰ σηκώσουν τὶς ἄγκουρες καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὴ ναυαρχίδα πήγαινε δελφίνι πηδῶντας ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐνῷ τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα τὰ ὁδηγοῦσε πολὺ γλυκὺς ἦχος σουραυλιοῦ καὶ κανένας δὲν ἔβλεπεν ἐκεῖνον ποῦ ἔπαιζε. Κ' ἔτσι νὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια προχωροῦσαν κ' ἔβοσκαν μαζῆ, γητεμένα ἀπὸ τὴ μουσική.

ΚΒ'. Ἦταν κοντὰ ὥρα τῆς ἀπογιοματινῆς βοσκῆς κι' ὁ Δάφνης ἀφοῦ ἀγνάντεψε ἀπὸ μιὰ ψηλὴ ραχούλα τὰ κοπάδια καὶ τὴ Χλόη καὶ φώναξε δυνατὰ «ὦ Νύμφες καὶ Πάνα» ἔτρεξε κάτου στὸν κάμπο· κι' ἀφοῦ ἀγκάλιασε τὴ Χλόη καὶ λιγοψύχησεν ἔπεσε κάτου. Καὶ μόλις τὸν συνέφερεν ἡ Χλόη μὲ τὰ φιλιὰ καὶ τόνε ζέστανε μὲ τἀγκαλιάσματά της στὴ γνώριμη βα-

καγαθῇ συμπολίτιδι ἡμῶν Λουΐζῃ Ριαγκούρ» μὲ στίχους γεμάτους ἔμπνευση κι' ἁρμονία.

=Ὁρίστε καὶ τὸ δεῖγμα :

.... δέξαι ἓν ρόδον ἐκ τοῦ Σοῦ
κοπὲν καὶ τοῦτο «Παρνασσοῦ»
Σοῦ !
Σοῦ !

= Τὸ τελευταῖο : «Σοῦ—σοῦ!» τὸ πρόσθεσε κατὰ λάθος ὁ τυπογράφος μας.

= κ. Μάρκο Γερ Ὄμορφο. Ἀνάγκη ὅμως νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας τὴν Κυριακὴ τἀπόγευμα, ἂν ἠμπορεῖτε.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

I

Ποιὸς ζωντανός, προικισμένος μ' αἴσθηση δὲν ἀγαπάει ἀπ' ὅλα τὰ θαυμάσια φαινόμενα τοῦ χώρου ποῦ γύρω του ξαπλώνεται,τὸ χαροπάροχο φῶ, μὲ τὰ χρώματά του, τὲς ἀχτίδες του καὶ τὰ κύματα τῆς ἡμερης σ' ὅλα τὰ μέρη παρουσίας του, ὡς ἡμέρας ποῦ ξυπνάει ; Σὰν τῆς ζωῆς ἐσώτατη ψυχὴ τὸ ἀναπνέει τῶν ἀκούραστων ἀστεριῶν ὁ γιγαντένιος κόσμος καὶ κολυμπάει χορεύοντας στὴ γαλανὴ πλημμύρα του· τὸ ἀναπνέει τὸ λιθάρι ποῦ βγάζει σπίθες κ' αἰώνια ἡσυχάζει, τὸ ψυτὸ τὸ φρόνιμο ποῦ βυζαίνει καὶ τὸ ἄγριο ὁρμητικὸ πολύμορφο ζῷο· ἀπ' ὅλα ὅμως ὁ λαμπρὸς ξένος μὲ τὰ μάτια του τὰ πολυσήμαντα τὸ μετέωρο βάδισμάτου καὶ τὰ χείλη του τὰ τρυφερὰ κλεισμένα καὶ σὲ τόνους πλούσια. Σὰν βασιλιὰς τῆς γηΐνης φύσης αὐτὴ κράζει κάθε δύναμη σὲ ἀμέτρητες ἀλλαγές, δένει καὶ λύνει συμμαχίες ἀτέλειωτες, καὶ τὴν εἰκόνα του τὴν οὐράνια ὁλόγυρα σὲ κάθε ὂν γηΐνο ἁπλώνει. Ἡ παρουσία του μόνο, φανερώνει τὴ θαυμάσια μεγαλοπρέπεια τοῦ βασίλειου τοῦ κόσμου.

Στὰ κάτω γυρίζω στὴ νύχτα τὴν ἅγια,τὴν ἀνέκφραστη καὶ γεμάτη μυστήριο. Μακρυὰ κοίτεται ὁ κόσμος βυθισμένος σέ λάκκο βαθύ, ἔρημη καὶ μονάχη εἶναι ἡ θέση του. Στὶς χορδὲς τοῦ στήθους βαθειὰ μελαγχολία φυσάει. Σὲ σταλαματιὲς δροσιᾶς νὰ πέσω κάτω θέλω καὶ μὲ τὴ σκόνη ν' ἀνακατωθῶ— Μάκρη τῆς ἐνθύμησης, πιθυμιὲς τῆς νειότης, τῆς παιδιάτικης ἡλικίας ὄνειρα, ὅλης τῆς μακρυᾶς ζωῆς σύντομες χαρὲς καὶ μάταιες ἐλπίδες ἔρχονται σὲ ψαρὰ φορέματα σὰ βραδινὴ καταχνιὰ ὕστερ' ἀπ' τὸ ἡλιοβασίλεμα. Σ' ἄλλους τόπους ἔστησε τὸ φῶς τὲς χαρούμενες σκηνές του. Δὲ θὰ ξαναγυρίσει στὰ παιδιά τὸν ποὺ μὲ τῆς ἀθώστης τὴν πίστη τὸ περιμένουν ;

Τί βγαίνει ἔξαφνα τόσο γεμᾶτο ἀπὸ προαίσθησες κάτω ἀπ' τὴν καρδιὰ καὶ καταπίνει τῆς μελαγχολίας τ' ἀπαλὸ ἀεράκι ; Ἔχεις καὶ σὺ σ' ἐμᾶς ἐφκαρίστηση σκοτεινὴ νύχτα ; Τί κρατεῖς κάτω ἀπ' τὸ φόρεμά σου, ποῦ χωρὶς νὰ φαίνεται δυνατὰ στὴν ψυχὴ μ' ἐγγίζει ; Βάλσαμο ἐξαίσιο ἀπ' τὸ χέρι σου σταλάζει ἀπ' τὸ δέμα ἀφιόνι· τὲς βαρειὲς φτεροῦγες τοῦ νοῦ ἐπάνω σηκώνεις. Σκοτεινὰ κι' ἀνέκφραστα αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτό μας συγκινημένο. Σοβαρὴ ὄψη βλέπω, μ' εὔθυμη ἔκπληξη ποῦ γέρνει σ' ἐμένα γλυκὰ καὶ κατανυκτικὰ καὶ πίσω ἀπὸ ἀτέλειωτα περιπλεμένους βοστρύχους τῆς μητέρας τὴν ἀγαπητὴ νειότη δείχνει. Πόσο φτωχὸ καὶ παιδιάστικο μοῦ φαίνεται τὸ φῶς ! Πόσο χαρωπὸς κ' εὐλογημένος τῆς ἡμέρας ὁ ἀποχαιρετισμός. Λοιπὸν μόνο γιὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ νύχτα σοῦ παίρνει ἐκείνους ποῦ σὲ ὑπηρετοῦν,ἐσπειρες στὰ μάκρη τοῦχώρου τὲς σφαῖρες ποῦ λάμπουν γιὰ νὰ διαλαλοῦν τὴν παντοδυναμία σου, τὸ Ξαναγύρισμά σου στοὺς καιροὺς τῆς ἀπομάκρυνσης σου ; Οὐρανιώτερα ἀπὸ κεῖνα τ' ἀστέρια π' ἀστράφτουν, μᾶς φαίνονται τ' ἀτέλειωτα μάτια ποῦμέσα μας ἡ νύχτα ἄνοιξε. Μακρύτερα βλέπουν ἀπ' τὰ ὠχρότατα ἀπὸ 'κεῖνα τ' ἀμέτρητα στρατέματα. Χωρὶς νὰ χρειάζεται φῶς βλέπουν πέρα πέρα τὰ βάθια τῆς ψυχῆς ποῦ ἀγαπάει, ὅ,τι μ' ἡδονὴ ἀνέκφραστη ἀνώτερο χῶρο γεμίζει. Τιμὴ τῆς βασίλισσας τοῦ κόσμου, τῆς ψηλῆς διαλαλήτρας ἁγιων κόσμων, τῆς ἐπιμελήτρας μακάριας ἀγάπης ! Μοῦ σὲ στέλνει κρυφὴ ἀγαπημένη, χαριτωμένε ἥλιε τῆς νύχτας. Λοιπὸν εἶμαι ἄγρυπνος γιατ' εἶμαι δικός σου καὶ δικός μου·μοῦ ἀνάγγειλες τὴ νύχτα γιὰ νὰ ζήσω, μ' ἔκαμες ἄνθρωπο. Λιῶσε τὸ σῶμα μου μὲ φλόγα ξωτικὴ γιὰ νὰ ἑνωθῶ ἀέρινος στενὰ μὲ σένα καὶ τότε αἰώνια θὰ διαρκῇ τοῦ γάμου ἡ νύχτα.

Νυχτοποῦλι

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἑλένη. Μαρῆ, μὰ σέρ, δῶσ' μου μιὰ ἰδέα. Ἔχω νὰ πάω σ' ἕνα χορὸ μὲ ὁρισμένο ντύσιμο, τί νομίζεις νὰ βάλω ; τί πάει στὸ χρῶμα μας ;

Μαρῆ. Στάσου νὰ δεῖς.... Ἴσως τὸ καλύτερο νὰ βάλεις.... νὰ βάλεις ἕνα βέλο.... μὰ ἀρκετὰ πυκνό.

—

Παλιὸς Γιατρός. Καὶ λοιπόν. πέτυχες μὲ τὴν πρώτη σου τὴ διάγνωση ; Σ' ὠφέλησαν οἱ ὁδηγίες μου, τὰ μαθήματά μου ;

Γιατρουδάκι. Ναί, νομίζω.... Εἶπα τοῦ ἀρρώστου πὼς ἔχει συκῶτι, στομαχαριά, κάτι σὰν παλμοὺς τῆς καρδιᾶς, λίγο βρογχίτη, μικρὴ θέρμη ἐγκεφαλική....

Παλιὸς Γιατρός. Ὡραῖα ! Περίφημα Ἔτσι λάθος δὲ γίνεται.

Γιατρουδάκι. Καὶ τὸ καλύτερο, πέτυχα καὶ μὲ τὴν ἐγχείρησή μου.

Παλιὸς Γιατρός. Ἔτσι αἴ; Καὶ τί τοῦβγαλες;

Γιατρουδάκι. Τοῦβγαλα ἕνα εἰκοσιπεντάρικο.

—

Ράφτης. Βλέπω, φορεῖτε μαργαριταρένια κουμπιά, καὶ ὡς τόσο τὸ λογαριασμό μου δὲν τὸν πληρώνετε.

Μουστερῆς. Δὲ μοῦ φαίνεται λογικὸ ἀφτὸ ποῦ λές. Ἂν πληρώνω τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ράφτη μου, ποῦ θὲς νἀγοράσω μαργαριτάρια ;

Ράφτης. Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πῶς μήτε τὰ μαργαριτάρια δὲν τὰ πληρώνετε.

Μουστερῆς. Ἀφτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα.... μὴ βγαίνεις ἀπὸ τὸ προκείμενο.

—

Σοφία. Βλέπεις ἐκείνη εἶναι ἡ κόρη τοῦ κ. Βαριέστη εἶναι ἀρραβωνιασμένη κι' ἄβριο παντρέβεται.

Ἑλένη Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ καλότυχος θνητός ;

Σοφία. Ὁ κ. Βαριέστης.

—

Πάβλος. Μὰ τί ἔχει ἡ Λιλὴ μαζί μου ; Δὲ μὲ χαιρετᾷ πιά.

Μιμή. Ὤ, τῆς εἶπες προχτὲς στὸ χορὸ ἕνα τρομερὸ πρᾶμα.

Πάβλος. Δὲν τῆς εἶπα τίποτα κακό. Τῆς εἶπα πὼς εἶναι μαγεφτικιά.

Μιμή. Ὄχι, τῆς εἶπες πὼς ἀ κ ό μ α εἶναι μαγεφτικιὰ

—

— Στὴν Κίνα φαίνεται ἀγοράζουν τὶς γυναῖκες τους. Μὲ ἕνα τάλληρο ἀγοράζεις μιὰ καλή.

= Μιὰ καλὴ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει ἕνα τάλλαρο.

—

Σπετσέρης. Τὸ ψάρι ποῦ μοῦδωκες, κὺρ Περικλῆ, δὲν εἶταν καλό.... μύριζε μιὰ μυρουδιά....

Ψαρᾶς. Εἴμαστε ἀπαγάδι, κὺρ Θεμιστοκλῆ μου, ἴπα κ' ἴσα. Ἔτσι εἶταν καὶ τὸ γιατρικό σου ποῦ μοῦδωκες τὶς προάλλες.

—

— Τί φωνάζει ἔτσι ἐκείνη ἡ ὄρνιθα, τί ἔπαθε ;

— Τίποτα. Νά, γέννησε ἕνα ἀβγό.

— Χαρᾶς το ! Ἀπὸ τὴ φωνὴ ποῦ κάνει θἄλεγες πῶς γέννησε ὁλόκληρο βουνό.... ἀλὰ Δροσίνη....

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

λανιδιὰ παγαίνει· κι' ἅμα κάθισε στὴ ρίζα, τὴν ρωτοῦσε πῶς ξέφυγεν ἀπὸ τόσους ὀχτρούς. Κ' ἐκείνη τοῦ διγιέται ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα· τῶ γιδιῶνε τὸν κισσὸ τῶν ἀρνιῶνε τὸ οὔρλιασμα, τὸ πεῦκο ποῦ ἄνθισε, ἀπάνου στὸ κεφάλι της, τῆς γῆς τὴ λάμψη, τὸ χτύπο ποῦ ἀκούστηκε στὴ θάλασσα, τὰ δυὸ σουρίγματα, τὸ πολεμικὸ καὶ τὸ εἰρηνικό, τὴ νύχτα τὴν τρομερή, τὸ πῶς μουσικὴ τῆς ἔδειξε τὸ δρόμο ποῦ αὐτὴ δὲν ἤξερε. Ἄμα λοιπὸν ὁ Δάφνης κατάλαβε τὰ ὀνείρατα τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πάνα τὰ ἔργατα, διγιέται κι' αὐτὸς ὅσα εἶδεν, ὅσα ἄκουσε κι' ὅτι ἐνῷ εἶχε σκοπὸ νὰ πεθάνει ἔζησεν ἀπὸ τίς Νύμφες. Κ' ὕστερα τήνε στέλνει νὰ φέρει τὸν Δρύαντα καὶ τὸ Λάμωνα καὶ τὰ χρειαζούμενα γιὰ θυσία· κι' αὐτὸς στὸ ἀναμεταξὺ πιάνοντας τὴν πιὸ καλὴ γίδα καὶ στεφανόνοντάς τη μὲ κισσό, καθὼς τὴν εἶδαν οἱ ὀχτροί, καὶ γάλα χύνοντας ἀνάμεσα στὰ κέρατα, τὴ θυσίασε στὶς Νύμφες κι' ἀφοῦ τὴν κρέμασε τὴν ἔγδαρε καὶ τὸ τομάρι τὄταξε. Κι' ὅταν πιὰ εἶχαν ἔρθει ἡ Χλόη μὲ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ἄναψε φωτιά, ἀπὸ τὰ κρέατα ἄλλα τἄβρασε κι' ἄλλα τἄψησε καὶ πρῶτο ξεχώρισε γιὰ τὶς Νύμφες τὸ καλήτερο μέρος κ' ἔχυσε λίγο ἀπὸ κροντήρα ποῦ ἦταν γεμάτη μοῦστο. Κι' ἀφοῦ ἔστρωσε στρῶμα ἀπὸ φύλλα χλωρά, ἄρχισαν νὰ τρῶν καὶ νὰ πίνουν καὶ νὰ διασκεδάζουν· καὶ συνάμα εἶχε τὸ νοῦ του στὰ κοπάδια, μήπως λύκος πέφτοντας μέσα σ' αὐτὰ κάνει τἄ ἔργατα τῶν ὀχτρῶνε. Εἶπαν καὶ μερικὰ τραγούδια γιὰ τιμὴ τῶ νυμφῶνε, παλιῶ βοσκῶνε ρίμες. Κι' ὅταν νύχτωσε, αὐτοὶ κοιμήθηκαν στὴν ἐξοχὴ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν Πάνα θυμόντουσαν· κι' ἀφοῦ τὸν τράγο τὸ μπροστάρη στεφάνωσαν μὲ πεῦκο, τὸν ἔφεραν σιμὰ στὸ πεῦκο· κι' ἅμα τὸν ράντισαν μὲ κρασὶ καὶ δόξασαν τὸ θεό, τόνε θυσίασαν, τόν κρέμασαν, τὸν ἔγδαραν. Τὰ κρέατα, ἀφοῦ τἄψησαν καὶ τἄβρασαν τἄβαλαν ἐκεῖ κοντὰ στὸ λιβάδι μέσα στὰ χόρτα καὶ τὸ τομάρι μὲ τὰ ἴδια κέρατα τὸ κάρφωσαν ἀπάνου στὸ πεῦκο κοντὰ στὸ ἄγαλμα, ποιμενικὸ τάμα σὲ ποιμενικὸ θεό· ξεχώρισαν γι' αὐτὸν καὶ τὰ καλύτερα κρέατα κ' ἔχυσαν μοῦστο ἀπὸ μεγαλύτερη κροντήρα· τραγούδησεν ἡ Χλόη κι' ὁ Δάφνης ἔπαιξε τὸ σουραῦλι.

ΚΓ'. Κ' ὕστερις ἀπ' αὐτὰ χαμοκάθισαν κ' ἔτρωγαν κ' ἔρχεται κοντά τους κατὰ τύχη ὁ Φιλητᾶς ὁ γελαδάρης, φέρνοντας μερικὰ στεφανάκια στὸν Πάνα καὶ σταφύλια μὲ τὰ φύλλα ἀκόμη καὶ μὲ τὶς κληματόβεργες. Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσεν ὁ μικρός του γιὸς ὁ Τίτυρος, ξαθὸ ἀγόρι καὶ γαλανομμάτικο· χαρούμενο παιδὶ καὶ περήφανο· καὶ πηδοῦσεν ἀνάλαφρα περπατῶντας σὰν κατσικάκι. Σηκώθηκαν λοιπὸν ἀπάνου καὶ στεφάνοναν μαζῆ τὸν Πάνα, καὶ τὶς κληματόβεργες ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ πεύκου κρεμνοῦσαν· κι' ἀφοῦ τοὺς κάθισαν κοντά τους τοὺς καλοῦσαν στὸ τραπέζι. Καὶ σὰ γέροι πιομένοι λιγάκι πολλὰ ἀναμεταξύ τους ἔλεγαν· πῶς ἔβοσκαν ὅταν ἦταν νιοί, πῶς πολλὰ κουρσάρωνε κυνηγητὰ ξέφυγαν· παινεύονταν πῶς ἕνας σκότωσε λύκο κι' ἄλλος πῶς μόνο ἀπὸ τὸν Πάνα ἔμεινε πίσω στὸ σουραύλι. Τούτη ἡ παινεψιὰ ἦταν τοῦ Φιλητᾶ. Ὁ Δάφνης λοιπὸν κ' ἡ Χλόη τόνε θερμοπαρακαλοῦσαν νὰ τοὺς μάθει κι' αὐτοὺς τὴν τέχνη καὶ νὰ παίξει σουραύλισὲ γιορτὴ θεοῦ ποῦ ἀγαποῦσε τὸ σουραύλι Στρέγει ὁ Φιλητᾶς, ἂν καὶ κατηγοροῦσε τὰ γερατιὰ πῶς δὲν τἄφησαν δύναμη, καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὸ σουραῦλι τοῦ Δάφνη. Μὰ αὐτὸ ἦταν μικρὸ γιὰ μεγάλη τέχνη, γιατὶ τὸ φυσοῦσε παιδιάτικο στόμα. Στέρνει λοιπὸν τὸν Τίτυρο νὰ φέρει τὸ δικό του, ἂν καὶ τὸ σπίτι ἦταν μακρυὰ δέκα στάδια. Κ' ἐκεῖνος ἀφοῦ πέταξε τὸ πανωφόρι του ἔφυγε γυμνὸς τρέχοντας σὰν ἐλαφάκι.

ΚΔ'. Κι' ὁ Λάμωνας ὑποσχέθηκε νὰ διηγηθεῖ τῆς Σύριγγας τὴν ἱστορία, ποῦ τοῦ τὴν εἶπεν ἕνας Σικελὸς παίρνοντας γιὰ πληρωμὴ ἕνα τράγο κ' ἕνα σουραῦλι :

— Αὐτὴ ἡ σύριγγα, τὄργανο, δὲν ἦταν ὄργανο, παρὰ κόρη ὄμορφη καὶ μὲ φωνὴ γλυκιά· ἔβοσκε γίδια, ἔπαιζε μαζῆ μὲ τὶς Νύμφες τραγουδοῦσε ὅπως τώρα. Ὁ Πάνας ἐνῷ αὐτὴ ἔβοσκε, ἔπαιζε τραγουδοῦσε,πῆγε κοντά τους καὶ τὴν παρακαλοῦσε γιὰ ὅ,τι τὴν ἤθελε καὶ τῆς ἔταζε πῶς θὰ κάνει ὅλες τὶς γίδες νὰ γεννᾷν διπλάρια. Μὰ κείνη περιγελοῦσε τὸν ἔρωτά του κ' ἔλεγε πῶς δὲ θέλει ἀγαπητικό, ποῦ δὲν εἶναι οὔτε τράγος, μήτε

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

1

Τρίσβαθη γύρω μου νυχτιὰ
Καὶ σὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι,
Κάτι βαρένει στὴν καρδιὰ
Καὶ μὲς στὸ νοῦ βαρένει κάτι
Σ' ἀλίμενα ἀρμενίζω πλάτη
Πόθων καὶ ὀνείρων ναυαγός,
Καὶ δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι !

2

Ὄχι ! φτωχὴ δὲν εἶσαι σύ
Ἔχεις ἀτίμητα στολίδια
Τὴν παρθενιά σου τὴ χρυσῆ,
Μάτια, μαλλιά, χειλάκια, φρύδια
Σὰ δυο ζευγαρωμένα ψίδια,
Καὶ καλωσύνη περισσή,
Ποῦνέ σου ἀτίμητα στολίδια !

Βόλος

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΟΥΡΟΥΠΕΙΟΙ ΑΘΛΟΙ

ὁ Curupi ! Vituperio della giornalita !»
DANTE (Purgatorio)

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Ἀκόμα γελῶ—ὄχι μὲ τὸ **πάθημά** σου,—γελῶ μὲ τοὺ κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη τὸ πάθημα νὰ γράψει μιὰν ὁλόκληρη στήλη στὴν πρώτη σελίδα μεγαλόσχημης ἐφημερίδας—ἀπορῶ μάλιστα πὼς δὲν εἴτανε κύριο ἄρθρο—γιὰ νὰ διαλαλήσει «στὸ νοήμον κοινὸν» ἕνα φοβερὸ ρεζίλεμα τῶν μαλλιαρῶν, κ' ἕνα **σπουδαίο** κατόρθωμα, ἕνα μυθικὸ ἄθλο Κουρούπικο.

Ὁ καημένος ὁ κ. Γελωτοποιὸς τοὺ «Ἐμπρὸς» δὲν μπορεὶ νὰ συγκρατήσει τὴν παιδιακήσια του χαρὰ ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του, ἂν καὶ ἀπὸ τὴ μετριοφροσύνη ποὺ διακρίνει πάντοτε τοὺς μεγάλους ἄντρες δὲ θέλει νὰ δείξει πὼς ὁ κ. Ἀβγερινὸς καὶ ὁ κ. ἑαυτός του εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ὁ λόγος ποὺ σοὺ γράφω γιὰ τὸν κ. Πολύβιο Τ. Κουρούπη εἶναι νὰ τοὺ συστήσεις νὰ καταγίνει στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλολογίας, δηλ. νὰ τοὺ συστήσεις νὰ γράφει Γιαπωνέζικα καὶ Κινέζικα ποιήματα. Γιατὶ πίστεψέ με—ἔχει μέλλον.

Καὶ βέβαια, ἂν ἐστελνόντουσαν γιὰ πρωτότυποι γιὰ Ρωμαΐκοι οἱ στίχοι ποὺ εἴχανε δημοσιευτεὶ στὸ περασμένο φύλλο, ἀντὶς μέσα στὸ φύλλο, θἄβρισκαν—μόνο Κουρούπηδες μποροῦν νἀμφιβάλουνε γι' αὐτό—τὴν ταιριαστή τους θέση μέσα στὸ καλάθι τοὺ γραφείου σου, ὅπου (στὸ καλάθι δηλαδὴ) θὰ κάνανε χρυσὴ παρέα μ' ἄλλους στίχους πολὺ ἀνώτερους ἀπ' αὐτούς. Ἂν μάλιστα ἔχεις τὴ συνήθεια νὰ ρίχνεις στὸ καλάθι σου καὶ φημερίδες καὶ βιβλία θἀντάμωναν ἐκεὶ μέσα πρώτα πρώτα τοὺς γελωτοποιοὺς στίχους ποὺ στολίζουν κάθε μέρα τὸ «Ἐμπρός», καθὼς καὶ τοὺ κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη «ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα» ἐξὸν μόνο ἀπὸ τὴν τραγωδία ποὺ ὑπόβαλε στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμό.

Θέλω νὰ πὼ μ' ἄλλους λόγους, ὅτι μόνον ὡς Γιαπωνέζικους ἔκρινες γιὰ δημοσίεψη τοὺς ἀβγερινοὺς στίχους, καθὼς εἶμαι βέβαιος πὼς μ' εὐχαρίστηση πολλὴ θὰ δημοσιέψεις κι ὅσους ἄλλους—Γιαπωνέζικους πάντα, νὰ ἐννοούμαστε—σχῆ τὴν καλοσύνη νὰ σοὺ στείλει ὁ κ. Ἀβγερινὸς Κουρούπης.

Κάμποσα ἀκόμα μπορούσα νὰ πὼ καὶ γιὰ τὴ δημοσίεψη τῶν στίχων καθὼς καὶ γιὰ τὸ Κουρούπειο γράμμα τοὺ «Ἐμπρὸς» ποὺ μόνο «πτωχὸς τῷ πνεύματι» ἄνθρωπος θὰ τὄγραφε ὅπως εἶναι γραμμένο. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως νομίσει κανεὶς ὅτι δίνω σημασία σὲ «πτωχοὺς τῷ πνεύματι» ἀνθρώπους καὶ σὲ «δαφνοστεφεὶς ποιητὰς» τοὺ Κουρμαλίδειου διαγωνισμού, καθὼς ἐπίσης φοβοῦμαι μήπως πάρει κανεὶς τὸ γράμμα μου γι' ἀπολογία ἢ γιὰ ὑπεράσπιση τοὺ «Νουμὰ» ἐνὼ τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνει ὁ «Νουμὰς» εἶναι ὄχι νἀπολογηθῆ—Κύριε ἐλέησον—ἀλλὰ νὰ εὐχαριστήσει τὸν κ. Πολύβιο Τ. Κουρούπη γιὰ τἄρθρο ποὺγραψε. Νὰ τὸν εὐχαριστήσει; Καὶ βέβαια νὰ τὸν εὐχαριστήσει, ἀφοὺ ὁ βεβραβευμένος τοὺ Κουρμαλιδείου τραγωδὸς μὲ τἄρθρο του, ποὺ βγήκε σὰν πετεινὸς ἢ σὰν πετεινόμυαλος νὰ διαλαλήσει τὴν «κατὰ κράτος ἤτταν τῶν μαλλιαρῶν», τίποτ' ἄλλο δὲν ἔδειξε—γιὰ κείνους τοὺλάχιστο ποὺχουνε νοὺ καὶ γνώση—παρὰ μόνο πόσο ἔχει καθήσει στὸ στομάχι τῶν διαφόρων Κουρούπηδων ὁ «Νουμὰς» πόσο τοὺς ἔχει τσούξει—καὶ πόσο ἀνίκανοι εἶναι οἱ κ. Κουρούπηδες νὰ τοὺ βγοῦνε μπροστά. Ἢ ἂν τὸ πάρουμε ἀπὸ ἄλλη μεριὰ τὸ πράμα, τὸ γράμμα τοὺ κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη χεροπιαστὰ ἐφανέρωσεν, ὅτι ὁ «Νουμὰς» τραβάει τὸ δρόμο του ὁλόϊσα, γραμμὴ πρὸς τὸ σκοπό του.

Δικός σου
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Υ. Γ. Μὴν ξεχάσεις, σὲ παρακαλῶ, νὰ τοὺ συστήσεις τοὺ κ. Κουρούπη, ἐκείνο ποὺ σοὺγραψα.

Σημ τοῦ «Νουμᾶ» : Ἔχει ἄδικο ὁ ἀγαπητός μας συνεργάτης. «Ἀβγερινὸς» καὶ «Κουρούπης» δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Τὸ ἐδήλωσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Κουρούπης ἢ Πολυβλακόπουλος μὲ τὴν ὑπογραφή του καὶ στὸ «Ἐμπρὸς» τῆς Κυριακῆς καὶ στὴν «Ἑσπερινὴ» τῆς Τρίτης Ἔπειτα νὰ σᾶς ποῦμε καὶ τὸ ἄλλο : Ὁ κ. Κουρούπης εἰμπορεῖ νὰ γράφῃ ἀνοησίες ἔμμετρες καὶ πεζὲς καὶ νὰ στέλνῃ τραγωδίες του στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμὸ γιὰ νὰ βραβευθοῦν, μὰ οὔτε παληάνθρωπος εἶναι οὔτε κακοήθιες κάνει.

Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ σαχλοϋπόθεση, τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἐπίκρανε κάπως, σᾶς τὸμολογοῦμε, δὲν εἶναι τοὺ κ. Κουρούπη τὰ πετεινολαλήματα, ἀλλὰ ἡ βρισιὰ ποὺ μᾶς ἔκανε ἡ «Ἑστία» ὅτι ὁ «Νουμᾶς» πολεμάει τάχα τὸν κ. Κουρούπη καὶ τὸ ἔργον του. Λυπούμαστε πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ ἔγραψε ἡ «Ἑστία», ἀφοὺ μάλιστα ἐμεῖς ποτὲ δὲν ἐσκεφτήκαμε νὰ τὴ βρίσουμε καὶ νὰ ποῦμε πῶς ὁ κ. Κύρος της πολεμάει τὸν κ. Σαμψάκο τοὺ «Σκορπιοῦ» ἢ τὸν κ. Κοκοράβα τῆς «Ἡμέρας».

Τὸν κ. Κουρούπη καὶ κάθε ἄλλον πατσαβουρογράφον τῆς περιωπῆς του τὸν ἀναφέραμε καὶ θὰ τὸν ἀναφέρουμε μονάχα γιὰ νὰ γλεντοῦμε καὶ μεῖς καὶ οἱ ἀναγνῶστες μας ὄχι, γιὰ ὄνομα τοὺ Θεοῦ, καὶ γιὰ νὰ τὸν πολεμήσουμε ! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε. Ξέχασε ὁ φίλτατος κ. Κύρος τὰ γέλια ποὺ κάναμε ἄλλοτε στὸ γραφεῖο του μὲ τὰ χρονογραφήματα, τὰ εὐζωνογραφήματα καὶ τὰ λοιπὰ σαχλογραφήματα τοὺ Κουρούπη ;

* *
*

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνει πιὰ αὐτὴ ἡ σαχλοφασαρία, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδημιούργησε ἡ μεγαλοφυΐα τοὺ Κουρούπη, ἀλλὰ ἡ φαρσομανία τῆς «Ἑστίας», ποὺ ἀπὸ μιᾶς κι' ἀρχῆς τῆς ἔδωσε σημασία, δημοσιεύουμε τὸ γράμμ' αὐτὸ ποὺ δημοσιεύσαμε καὶ στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Πέμπτης (ἀπάντηση σὲ κάποιο σχετικὸ χρονογράφημα τοὺ φίλου κ. Τιμ. Σταθ. ὁ ὁποῖος παρασύρθηκε, καθὼς μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος, στὶς κρίσεις τοὺ ἀπὸ τὴ διαβεβαίωση τοὺ Λάσκαρη πῶς βρήκαμε τοὺς Κουρουπογιαπωνέζικους στίχους **ἔξοχους**) κ' ἔτσι στὸ ἐνεργητικὸ φιλολογικὸ τοὺ φαιδροὺ Κουρούπη, ποὺ τὸν μεταχειρίστηκε ὡς ὄργανο του ὁ κ. Κύρος γιὰ νὰ γελάσῃ, ἀναγράφουμε μονάχα αὐτὴ τὴν κατεργαριά.

Νὰ τὸ γράμμα :

Ἀθήνα, Τετάρτη ἀπόγευμα.

Ἀγαπητέ μου Τιμ. Σταθ.

Ἐδιάβασα τὸ χθεσινό σου ἄρθρο γιὰ τὰ μαλλιαρὰ (ἂς μεταχειρισθῶ κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ αὐτὴ τὴ λέξη) χάλια μας καὶ σ' ἐδικαίωσα Ὅπως σοῦ τὰ

ἄθρωπος ὁλάκερος. Τὴν κυνηγάει νὰ τὴν πιάσει ὁ Πάνας μὲ τὴ βία· ἡ Σύριγγα ἔφευγε καὶ τὸν Πάνα καὶ τὴ βία· κι' ἐνὼ ἔτρεχε κι' ἀπόστενε σὲ νεροκάλαμα κρύβεται σὲ βάλτο χάνεται. Ὁ Πάνας κόβει μὲ θυμὸ τὰ νεροκάλαμα καὶ μὴν εὑρόντας τὴν κόρη καταλαβαίνει τὸ πάθημά του, καὶ τότες φτιάνει τὸ ὄργανο, ἀφοὺ ἕνωσε μὲ κερὶ τὰ καλάμια τὄνα μικρότερο ἀπὸ τἄλλα, γιατὶ κι' ὁ ἔρωτας ἦταν γι' αὐτοὺς ἄνισος· κ' ἡ ὄμορφη τότες κόρη εἶναι σήμερα σουραύλι γλυκόλαλο.

ΚΕ'. Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν ἱστορία ὁ Λάμωνας καὶ τὸν πτιναοῦσε ὁ Φιλητᾶς, γιατὶ τοὺς εἶπε παραμῦθι νοστιμώτερο ἀπὸ τραγοῦδι, ἔρχεται κι' ὁ Τίτυρος φέρνοντας στὸν πατέρα του τὸ σουραύλι, μεγάλο ὄργανο καὶ μὲ μεγάλα καλάμια καὶ ὅπου ἦταν ἀλειμένο μὲ κερί, εἶχε πλουμίδια ἀπὸ χάλκωμα. Θἄλεγε κανένας πῶς εἶναι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ ὁ Πάνας πρωτόφτιασε. Ἀφοὺ λοιπὸν σηκώθηκεν ὁ Φιλητᾶς καὶ στάθηκεν ὀρθὸς σ' ἕνα κάθισμα, πρῶτα δοκίμασε ἂν φυσᾷ καλὰ τὰ καλάμια· ἔπειτα ἀφοὺ εἶδεν, ὅτι ἐλεύτερα περνάει τὸ φύσημα, ἄρχισε νὰ φυσάει πολὺ δυνατά. Θὰ νόμιζε κανένας πῶς ἀκούει φλογέρες ποὺπαιζαν μαζῆ· τόσο βούιζε τὸ σφύριγμα. Καὶ σιγὰ-σιγὰ λιγοστεύοντας τὴ δύναμη στὸ γλυκότερο γύριζε τὸ σκοπὸ καὶ δείχνοντας κάθε τέχνη τῆς μουσικῆς πῶς νὰ βόσκουν ὄμορφα, ἔπαιζε τὸ σουραύλι ὅσο πρέπει γιὰ τὰ βοΐδια καὶ ὅσο ταιριάζει στὰ γίδια, κι' ὅσο ἀρέσει στὰ πρόβατα. Ἰλυκόφωνο ἦταν τῶν προβάτωνε, δυνατὸ τῶ βοϊδῶνε, ψιλὸ τῶ γιδιῶνε· μ' ἕνα λόγο κάθε λογῆς σουραύλια τὰ μιμήθηκεν ἕνα σουραύλι. Κ' οἱ ἄλλοι σὰ βουβοὶ ἦταν ξαπλωμένοι κ' εὐχαριστιούνταν.

ΚΣΤ'. Κι' ὁ Δρύαντας ἀφοὺ σηκώθηκε καὶ πρόσταξε νὰ τοὺ πκίξουν βακχικὸ σκοπό, τοὺς χόρεψε χορὸ τοὺ τρύγου· καὶ φαίνονταν πότε σὰ νὰ τρυγοῦσε, πότε σὰ νὰ κουβαλοῦσε κοφίνια, ἔπειτα σὰ νὰ πατοῦσε τὰ σταφύλια, ἔπειτα σὰ νὰ γέμιζε τὰ πιθάρια, ἔπειτα σὰ νἄπινε μοῦστο. Αὐτὰ ὅλα τόσο ἔμορφα τὰ χόρεψεν ὁ Δρύαντας καὶ καθαρά, ποὺ νόμιζαν πῶς βλέπουν καὶ τ' ἀμπέλια καὶ τὸ πατητήρι καὶ τὰ πιθάρια καὶ πῶς ὁ Δρύαντας ἔπινε στὰ σωστά. Ἀφοὺ λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέρος παινεύτηκε τρίτος γιὰ τὸ χορό, φιλεῖ τὴ Χλόη καὶ τὸ Δάφνη· κ' ἐκεῖνοι σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ χόρεψαν τὴν ἱστορία τοὺ Λάμωνα· ὁ Δάφνης ἔκανε τὸν Πάνα κ' ἡ Χλόη τὴ Σύριγγα· ἐκεῖνος τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀκούσει κι' αὐτὴ ἀδιαφορῶντας χαμογελοῦσε· ἐκείνος τὴν κυνηγοῦσε κ' ἔτρεχε μὲ τὶς ἄκρες τῶ νυχιῶνε γιὰ νὰ μιμιέται τὶς ὀμπλὲς κ' ἐκείνη καμονόταν τὴν ἀποσταμένη ἀπὸ τὴ φευγάλα ἔπειτα στὸ δάσος ἀντὶς γιὰ τὸ βάλτο κρύβεται. Κι' ὁ Δάφνης ἀφοὺ πῆρε τὸ μεγάλο σουραύλι τοὺ Φιλητᾶ, ἔπαιζε λυπητερὰ σὰν ἐρωτεμένος, παθητικὰ σὰ νὰ τὴν παρακαλοῦσε, ξαναφωναχτικὰ σὰ νὰ τὴν ἀναζητοῦσε. Ὡς ποὺ ὁ Φιλητᾶς θαύμασε καὶ τόνε φιλεῖ, ἀφοὺ πετάχτηκε ἀπάνου καὶ τοὺ χαρίζει τὸ σουραύλι ἅμα τόνε φίλησε· κ' εὔχεται νὰ τ' ἀφήσει κι' ὁ Δάφνης σὲ παρόμοιο κληρονόμο. Κ' ἐκεῖνος ἀφοὺ ἀφιέρωσε τὸ δικό του τὸ μικρὸ στὸν Πάνα καὶ φίλησε τὴ Χλόη σὰ νὰ τήνε βρῆκε ὕστερ' ἀπὸ ἀληθινὴ φευγάλα, γύριζε τὸ κοπάδι στὴ στάνη παίζοντας τὸ σουραύλι.

ΚΖ'. Κι' ὅταν πιὰ εἶχε νυχτώσει, γύριζε κ' ἡ Χλόη τὸ κοπάδι της μαζεύοντάς το μὲ τὸ σκοπὸ τοὺ σουραυλιοῦ· καὶ τὰ γίδια πήγαιναν μαζῆ μὲ τὰ πρόβατα κι' ὁ Δάφνης περπατοῦσε δίπλα στὴ Χλόη κ' ἔτσι ἐχόρτασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἴσα με τὴ νύχτα καὶ συφώνησαν νὰ βγάλουν γληγορότερα τὴν ἄλλη μέρα τὰ κοπάδια στὴ βοσκή· κ' ἔτσι ἔκαμαν. Μόλις λοιπὸν ξημέρωσε πῆγαν στὴ βοσκή· κι' ἀφοὺ τὶς Νύμφες πρῶτα κ' ἔπειτα τὸν Πάνα χαιρέτισαν, ὕστερις κάθισαν κάτου ἀπὸ τὴν ἀγριοβλανιδιὰ κ' ἔπαιζαν τὸ σουραύλι· ἔπειτα φιλιοῦνταν ἀγκαλιάζουνταν, πλάγιαζαν χάμου καὶ χωρὶς νὰ κάνουν τίποτις περισσότερο σηκώνουνταν. Νοιάστηκαν καὶ γιὰ φαΐ· κ' ἔπιαν κρασὶ ἀνακατόνοντάς το μὲ γάλα.

(ἀκολουθεῖ)